

נאמר פסול הגרמה אלא בקנה, ולא בוושט.

ושמואל אמר עד שינקב ברוכו. דקסבר שמואל, לאו מקום שחיטה הוא, שאין דינו כדין הוושט, והשושט במקום זה נפסלת שחיטתו מדין "הגרמה", שלא שחט במקום הראוי. ולכן גם אם ניקב מקום זה אין הבהמה נטרפת עד שינקב המקום ברוכו. שאין דינו כוושט שנקב כל דהו מטריף בה.

ומבארין: הי ניהו תורבין הוושט?

אמר מרי בר מר עוקבא אמר שמואל: כל שחותכו ומרחיבו, שמתרחב פי חלל הוושט עקב חיתוכו, זה הוא תורבין הוושט. וכל שחותכו ועומד במקומו, שאין פי חלל הוושט מתרחב, זהו וושט עצמו.

אמר להו רב פפי: מר, הרב שלי, לא אמר הכי. ומנו רבו של רב פפי? — רב ביבי בר אביי!

אלא הכי קאמר: כל שחותכו ועומד במקומו — זה תורבין הוושט.

אלא, איזהו וושט עצמו?

כל שחותכו, וכווין. שמתכווין ונסתם עיגול פי החלל של הוושט במקום החיתוך.

רבי יונה אמר רבי זירא: איזהו תורבין הוושט? — מבלעתא. מקום בית הבליעה, הסמוך מאד לוושט.

וכמה אורכו של אותו מקום בית הבליעה הסמוך לוושט?

אמר רב אויא: אורכו הוא פחות משערתא, מאורכה של שעורה, ועדיף מחיטתא, יותר

ואין טעם בדבר אלא הלכתא היא, הילכך אין ללמוד ממנה לדיני טרפות.

יטיב ההוא מרבנן קמיה דרב כהנא, ויטיב וקאמר: מה שאמר עולא שאין חוששים אם היה קוץ בוושט, "נמצאת קוץ" בוושט אתמר, שרק אם נמצא הקוץ בוושט באופן שהוא אינו תחוב בו, אז לא חיישינן. אבל אם ישב הקוץ בוושט, שהיה תחוב בו, כן חיישינן שמא ניקב גם העור החיצון, והבריא, ולא ניכר הנקב, והרי היא טריפה.

אמר להו רב כהנא: לא תציתו ליה לההוא מרבנן! אלא, ישב לה קוץ בדווקא איתמר, שלגבי מקרה זה אמר עולא שאין לחוש לו. אבל אם נמצאת הקוץ בוושט בלא תחיבה, לא איצטריך ליה לעולא לאשמעיןן שלא חיישינן לה, דכולהו חייו ברייתא, כל החיות הרועות ואוכלות מאכלן בחוץ, קוצי אבלן.

איתמר: תורבין הוושט שהוא מקום חבורו של הוושט בלחי [ציוור בספר שיחת חולין] שניקב —

רב אמר: אם ניקב במשהו הרי הבהמה טרפה.

ושמואל אמר: רק אם ניקב ברוכו הרי הבהמה טרפה.

ומבארת הגמרא את מחלוקתם:

רב אמר במשהו, כי תורבין הוושט נחשב כוושט עצמו, שאפילו נקב כל שהוא מטריף בו. לפי שסבר רב, שתורבין הוושט מקום שחיטה הוא, והיינו, שבכלל הוושט הוא.

ומקום זה הוא מעל המקום הראוי לשחיטת הקנה, אך אין בו פסול "הגרמה", כי לא